

Arrest

nr. 144 922 van 6 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. Zijn vorige asielaanvraag werd afgesloten op 7 oktober 2013 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij in Kunda/Khunakmar van het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak geboren is en dat hij daar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan gewoond heeft. Verzoeker tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.

2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd omdat er aan zijn beweerde afkomst uit het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak en dat hij daar zijn hele leven zou hebben gewoond nog steeds geen geloof wordt gehecht en bijgevolg evenmin aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten die hij aldaar zou hebben meegemaakt.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

2.2. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins zijn beweerde afkomst aantoont.

Zo heeft de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds geoordeeld er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij in Kunda/Khunakmar van het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak geboren is en dat hij daar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan gewoond heeft. Vooreerst wist verzoeker – met uitzondering van geografische details – immers maar weinig te vertellen over de regio Maydan Shahr. Voorts bleek uit het dossier van verzoekers tante en neef dat zijn familie en verzoeker het overgrote deel van zijn leven in Kaboel woonachtig waren, dat zijn grootouders in Kaboel een fruitwinkel gehad hebben, dat zijn vader Z. er samen met zijn tante en oom S. is opgegroeid en dat zijn vader er samen met zijn oom als kleermaker hebben gewerkt. Toen verzoeker werd geconfronteerd met dit alles, legde hij bevreemdende en ronduit tegenstrijdige verklaringen af. Zo hield hij aanvankelijk vast aan zijn eerdere verklaringen dat hij zijn hele leven in Kunda/Khunakmar had gewoond. Nadien stelde verzoeker echter dat hij misschien wel enige tijd in Kaboel hebt gewoond, maar dat u zich dit niet herinnerde.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, hetgeen in casu evenwel blijkt de bestreden beslissing niet het geval is.

In het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen elementen aan die hem in zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen wat zijn beweerde geboorteplaatsen en verblijfplaatsen betreft. Integendeel, verzoeker heeft dienaangaande tegenstrijdige verklaringen afgelegd die zijn geloofwaardigheid nog verder ondermijnen. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van de valse perceptie die er zou kunnen bestaan in zijn geboorteland als zou hij tot het christendom zijn bekeerd, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Ook de angst voor gedwongen rekrutering die door verzoekers advocaat werd aangebracht, overtuigt geenszins.

2.3. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met vooringenomenheid zijn nieuwe asielaanvraag heeft onderzocht, kan hij allerm minst worden gevolgd. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker aangaande zijn angst voor vervolging omwille van zijn vermeende bekering verwijst naar het Nederlandse ambtsbericht en de richtlijnen van het UNHCR, stelt de Raad vast dat deze betrekking hebben op effectieve bekeerlingen, wat bij verzoeker echter niet het geval is. Verzoeker heeft zich immers geenszins bekeerd tot het christendom en het volstaat luidens de informatie gevoegd in de verweernota te bevestigen dat hij nog steeds moslim is om aan vervolging te ontkomen.

2.4. De Raad benadrukt dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke afkomst en/of verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. Verzoekers verwijzing in deze naar de algemene veiligheidstoestand in Afghanistan en meer in het bijzonder de situatie in Maidan Wardak, is niet dienstig vermits hij zijn werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoonst. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

Wat de stelling van verzoeker in zijn verzoekschrift betreft dat Kabul voor hem niet kan gelden als een intern vluchtalternatief, merkt de Raad samen met verweerder op dat de argumentatie dienaangaande niet relevant is gezien in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat Kaboel wordt beschouwd als een intern vestigingsalternatief voor verzoeker.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat de beschikking het standpunt van het Commissariaat-generaal volgt waar geen geloof wordt gehecht aan haar afkomst uit Maidan Wardak. Verzoekende partij preciseert dat zij tijdelijk in Kabul heeft gewoond zoals kan getuigd worden door haar tante die op de zitting aanwezig is. Verzoekende partij wijst er op dat haar vrees voor vervolging wel degelijk gegrond is nu er geen twijfel over bestaat dat zij afkomstig is uit Afghanistan en sjiitisch Hazara is. Als sjiit en Hazara loopt verzoekende partij het risico op ernstige schade en discriminatie door de soennitische meerderheid en zijn de autoriteiten niet in staat om haar te beschermen zeker niet sinds de opmars van IS. Verzoekende partij besluit dat dit voor Hazara's geldt los van waar ze in Afghanistan komen zoals blijkt uit een artikel toegevoegd aan de vraag tot horen.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat door de gebrekkige medewerking van verzoekende partij, zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse verkeren over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet, dient te worden benadrukt dat haar afkomst uit Afghanistan en haar etnie als sjiitisch Hazara op zich niet betwist worden. Daar het administratief dossier geen informatie bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan en de opmars van ISIS in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in Afghanistan.

5. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 december 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS